

Az erdő lelke.

Nem hiszem, hogy lenne ember, aki ne ismerné, ne szeretné az erdőt. Életem legboldogabb idejét töltöttem el benne, a gyermekkoromat. Az erdő volt a barátom. Mert az erdő is él, érez, örül és szenved, éppen úgy, mint mi, emberek. Az erdőnek is van lelke.

Olyanok a fák is, mint az emberek.

Az apró cserjék, som-, kökény- és mogyoróbokrok, akár csak a gyerekek, vidáman, játékos gondtalansággal tarkázzák be a lankás domboldalakat, nincs parancsoló kéz, amelynek engedelmeskednének, nincs komoly hang, amelyre hallgatnának. Azt teszik, amit akarnak... akár a gyerekek...

A gyertyánfák, a sudár, karcsú fenyők olyanok, mint a huszévesek, a kamaszok. Azt hiszik, övék az egész világ, azt tehetnek, amit akarnak, úgy törnek fölfelé eszeveszett, vad iramban, csak fölfelé, mindig... amíg aztán a szelek és viharok meg nem cibálják éretlen ágaikat; bohók, ne tovább, öcskösök!

A fehér nyirek virágzó, ifjú leányok. Hiúk, csacsogók, kicsit ostobák is. Kibontják selymes hajukat, ágaik a zöld gyept érintik. És kacérok. Meg-meghajlítják nyers, bódító illatú lombjukat... szeszélyesek, éretlenek, szeretnivalók... leányok.

Milyen komoly a csend a vén tölgyek között. Ők már látják az életet, és értékelik is. Megcsendesedtek. De milyen termők. Kitért ölükből hull a makk, az áldott termés, a jövő, a diadalmas élet...

És a kidült, korhadásnak indult, molylepte törzsek, amelyekről már letörtek az ágak, ők csak állanak komoran, némán, halódón. Alattuk már nő az új nemzedék, apró, hegyes ágacskák, az unokáik... majd, ha ők egészen elpusztulnak, ezek veszik át az öregek örökségét... éppen úgy, mint az emberek...

Szeretem az erdőt...

Tavasszal, amikor furesa, részegítő illatok áradnak a messzi völgyek mélyéből, ébredő erdők édes lehelete. Rügyek pattannak fel, fehér nedv csurran végig a fák karcsú, ezüstszínű törzsén. És madarak koncerteznek boldog, mamoros ujjongással.

Nyáron, amikor a virágtól terhes ágak hajlanak meg a meleg szélben, a fák lombjain átsütő, porzó napfényben millió és millió fényeshátú bogár járja szeszélyes, vidám táncát. Az ég mélykék tengerén hófehér felhők vitorláznak esendően lefelé, délnek.

Ősszel, ezerszínű ruhát ölt magára az erdő: rozsdabarna, aranypiros, szürkéslila levelek hullonganak kerengve, ájult zuhanással a ködtől vizes avarra. Sötét ködök gomolyognak a esillogó fatörzsek között, és a patak felett átsuhan rebbenő szárnyalással a bucsúzó madársereg.

Télen, amikor fehér takaró borítja be a csendes, álombamerült dombokat, halálos csend hajol a csupasz fákra, és nagy nagy béke ölel át mindent, szelíd, megbékélt szeretettel. Alszik, pihen az erdő. De mélyen, a takaró alatt már nyujtózik, ébred a parányi rügy sötét, dermedt álmaiból. Kezdődik az élet feltartóztathatatlanul, diadalmasan, újra...

Él az erdő, éppen mint mi, emberek. Szíve van és lelke. Érez, gondolkodik és beszél is...

Szíve a csend, amelyet mindig megtalálunk benne, ha fáradtán, összetörten, csüggedten menekülünk szelíd, hűs fái alá... Lelke a béke, amely ránk hull, megvigasztal és meggyógyít bennünket... Hangja a halk suhogás, amely véges-végig lebeg a fák lombjai között, hogyha hajnali szél símogatja meg az ébredő leveleket vagy ha déli forróság ömlik el a mozdulatlan, álmodó bokrok felett, vagy este, ha az álmokra térő, fejüket szárnyuk alá dugó madárkák küldik halk sóhajukat hálatelt szívvel a Teremtő felé...

Él, érez, beszél az erdő, csak szív és lélek kell hozzá, hogy meghalljuk szavát és megérezzük szívének halk, csendes dobogását...

(Pados Pál.)

ERDŐBEN.

Lombos erdők mélyén
De régen nem jártam;
Lombos erdők mélye,
Csakhogy rád találtam.
Borulj rám, borulj rám
Sátoros fa ága,
Madarak, virágok
Tündérpalotája.

Szeretem az erdők
Örök csendességét,
A természet ezer
Szótalan szépségét.
Hallik a sűrűből
Vadgalamb bűgása,
Vagy talán az erdők
Szíve dobogása.

Hallgatom, hallgatom,
Nem tudom, mióta,
S imádsággá válik
Szívemben a nóta.
Valami nagy, édes
Boldogságot érzek:
— Istenem, tán a Te
Csodás közelléted!

(Szaboleska Mihály.)